

Arrest

nr. 107 049 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PIRARD, die loco advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujrat (provincie Punjab). U zou een soennitische moslim zijn. U en uw familie zouden woonachtig zijn te Karianwala, Gujrat. U zou lid zijn van de 'Pakistan Muslim League (Q)' ("PML-Q") sinds eind 2004. U zou 'general secretary' geweest zijn van de jeugdafdeling op lokaal niveau. In 2005 zouden u en uw familie problemen gekend hebben met de 'nazim' van Gujrat, S. N. (...). Hij zou u bedreigd hebben. U zou een klacht ingediend hebben bij de politie. Jullie zouden niet langer achter hem gestaan hebben. Bij de verkiezingen van 2008 zouden jullie de partij verlaten hebben en zouden jullie een onafhankelijke kandidaat gesteund hebben. Op de dag van de verkiezingen zou u en uw familie

aangevallen zijn door S. N. (...). U zou Gujrat verlaten hebben eind 2007 en naar Karachi (Pakistan) getrokken zijn. Begin 2008 zou u een kledingzaak geopend hebben samen met een zakenpartner. U zou verschillende malen afgeperst zijn door politieke organisaties. In 2010 zou u naar Karianwala gegaan zijn en zou u opnieuw ruzie gekregen hebben met de 'nazim', S. N. (...). Uw vader zou klacht hebben ingediend bij de politie. In april of mei 2011 zouden twee personen uw winkel te Karachi hebben beschoten. U zou uw winkel gesloten hebben. Acht of negen dagen voor uw vertrek uit Pakistan zou u naar Lahore (Pakistan) gegaan zijn. Op 7 september 2011 zou u Pakistan verlaten hebben. Vanuit Lahore zou u een vlucht genomen hebben naar Europa met een transit in Dubai. Vanuit een onbekend Europees land was het ongeveer drie uur rijden met de auto tot België. U vroeg asiel aan in België op 4 november 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele partijlidkaart, een fotokopie van een lidkaart van uw vader, een origineel 'First Information Report' dd. 2005 met vertaling, een origineel arrestatiebevel dd. 2005 met vertaling, een origineel 'First Information Report' dd.2010 met vertaling, een origineel arrestatiebevel dd. 2005 met vertaling en twee originele enveloppen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency ("UKBA"), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 14 februari 2008 een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk ("VK").

Vooreerst hebt u deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de "DVZ" immers dat u nooit in het bezit bent geweest zijn van een visum voor het "VK" (zie verklaring "DVZ", punt 22). Daarnaast hebt u ook tijdens het gehoor op het CGVS deze verklaring volgehouden (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Na confrontatie door het CGVS met het gegeven dat u een visum hebt aangevraagd voor het "VK", antwoordde u ontkennend. U zou nooit uw vingerafdrukken hebben gegeven of een visum aangevraagd hebben voor het "VK" (zie gehoorverslag CGVS p.15). Na een stilte van uwer wege gaf u aan dat mogelijks een smokkelaar het visum voor het "VK" voor u zou hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.15). Echter werd de informatie van het "UKBA" op basis van biografische en biometrische gegevens gevonden. Bovendien stemmen zowel uw volledige naam als uw geboortedatum overeen (zie document 1, blauwe map). Het kan dan ook niet overtuigen dat de smokkelaar dit visum heeft aangevraagd gezien het visum werd aangevraagd op basis van uw vingerafdrukken. U beweerde dat de smokkelaar uw eigen paspoort zou hebben afnamen toen u onderweg was van Pakistan naar België (zie gehoorverslag CGVS p.9). Het CGVS kan dan ook niet nagaan of het paspoort eventuele uitreis-of inreisstempels bevatte. Het CGVS kan dan ook niet nagaan of u al dan niet gebruik hebt gemaakt van het visum voor het "VK" en mogelijks al veel eerder Pakistan hebt verlaten dan dat u beweerde. Noch kan het CGVS nagaan of u rechtstreeks van Pakistan naar België hebt gereisd.

Wat hier ook van zij, uw vrees is tweeledig. Enerzijds vreest u de lokale 'nazim' van Karianwala omdat u de 'PML-Q' verliet en u een onafhankelijke kandidaat steunde. Anderzijds koestert u een vrees voor afpersers in Karachi.

Wat uw vrees voor de lokale 'nazim' betreft, kunnen volgende opmerkingen geformuleerd worden.

Zo kan er weinig geloof worden gehecht aan uw politiek lidmaatschap voor de "PML-Q". Zo weet u niet precies wanneer u lid werd van de "PML-Q". Het kon volgens u in de twaalfde maand van 2004 of 2005 geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS p.5). Pas na herhaaldelijk aandringen van het CGVS, omschreef u uw activiteiten voor de partij. Echter overstegen uw verklaringen de algemeenheid niet (zie gehoorverslag CGVS p.6). Het is merkwaardig dat u geen concrete activiteiten kon aangeven ondanks uw bewering secretaris te zijn geweest van de jeugdafdeling (zie gehoorverslag CGVS p.5). Gevraagd naar politieke standpunten van de "PML-Q" stelde u dat de huidige 'nazim' geen goed persoon is en dat de partij gemaakt is om het land te dienen (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit kan dan ook niet overtuigen. U stelde foutief dat de laatste nationale verkiezingen werden gehouden op 18 maart 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.6 en zie document 3, blauwe map). Het is merkwaardig dat u de verkiezingen foutief dateerde gezien u beweerde te hebben gestemd (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon ook niet precies weergeven wanneer de "PML-Q" is opgericht (zie gehoorverslag CGVS p.16). Behalve dat de partij geleid wordt door C. S. H., kon u verder geen uitleg verschaffen over de structuur van de partij (zie gehoorverslag CGVS p.16). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw beweerd politiek lidmaatschap van de "PML-Q". Uw lidkaart (zie document 1, groene map) en de fotokopie van de kaart van uw vader (zie document 2, groene map) kan deze vaststelling niet ombuigen. Immers dienen documenten gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat niet zo was. Bovendien komen vervalste documenten in Pakistan veelvuldig voor (zie document 4, blauwe map). Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling dat u problemen zou hebben gekend met de 'nazim' omwille van uw bewering dat u de partij zou hebben verlaten. Immers kon er geen geloof worden gehecht aan uw beweerd lidmaatschap.

Verder kan er ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde problemen. Zo stelde u dat u ruzie had met de 'nazim' omdat u en uw familie vond dat hij bezig was met foute zaken. Ook zouden u en uw familie een onafhankelijk kandidaat willen steunen hebben bij de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Echter legde u geen enkel bewijs neer dat u een onafhankelijk kandidaat steunde en zoals eerder opgemerkt hebt u de laatste nationale verkiezingen foutief gedateerd (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Voorts zou u met de 'nazim' ruzie gehad hebben op de avond van de laatste nationale verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Gezien u deze foutief situeerde zoals eerder opgemerkt, kan er aan uw verklaringen weinig geloof worden gehecht.

U legde verschillende juridische documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas. Daar deze documenten echter dienen ter ondersteuning van een ongeloofwaardig asielrelaas, kan de authenticiteit van deze "FIR"'s en arrestatiebevelen ten eerste in twijfel worden getrokken. Overigens wordt de nazim waarmee u problemen kende (C. S. N.) en waartegen u klacht neerlegde niet bij naam genoemd in de "FIR" en het arrestatiebevel van 2005. Zijn naam staat wel vermeld in de tweede "FIR", maar ook hier wordt in het arrestatiebevel enkel verwezen naar M. I.

Aangaande uw beweerde problemen in Karachi kan het volgende opgemerkt worden.

Zo legde u geen enkel document neer aangaande uw bewering dat u een winkel zou hebben geopend in Karachi met een zakenpartner (zie gehoorverslag CGVS p.7). Nochtans kan en mag men verwachten dat u hieromtrent documenten zou kunnen voorleggen zoals foto's, facturen, rekeninguittreksels en dergelijke. U was immers wel in staat om andere documenten in verband met uw politieke problemen neer te leggen. Het CGVS heeft dan ook geen enkele aanwijzing dat u een winkel hebt geopend te Karachi.

Verder werden tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande essentiële elementen van uw relaas met uw verklaringen bij het CGVS en de verklaringen die u aflegde op de vragenlijst opgesteld door het CGVS en afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 4 oktober 2011. Zo stelde u bij het CGVS dat u **begin 2008** met uw winkel te Karachi zou zijn gestart (zie gehoorverslag CGVS p.7). Echter bij de "DVZ" gaf u aan dat u **eind 2008** uw winkel zou hebben geopend (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.3). Na confrontatie door het CGVS stelde u dat u pas eind 2008 de winkel heeft geopend maar dat u de winkel al eerder huurde (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dit kan niet overtuigen gezien u geen huurovereenkomst neerlegde. Bij de "DVZ" gaf u aan dat u in **juli 2011** dreigtelefoons ontving. Een paar dagen later zouden er vijf personen binnen zijn gekomen en vuurden ze op de winkel en **staken ze**

de winkel in brand (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.3). Bij het CGVS stelde u dat personen **eind april 2011** op uw winkel hebben geschoten (zie gehoorverslag CGVS p.14). Omdat u bedreigd werd, zou u de **winkel hebben gesloten** (zie gehoorverslag CGVS p.14). Na confrontatie door het CGVS met deze tegenstrijdigheden stelde u dat toen de winkel werd beschoten enkele materialen in brand gevlogen zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dit kan niet overtuigen gezien u expliciet zei dat u de winkel sloot en niets vermeldde over een brand. Toen het CGVS u confronteerde met het gegeven dat het tijdstip ook niet overeenstemde met uw eerdere verklaringen, gaf u geen antwoord (zie gehoorverslag CGVS p.14). U legde dusdanig veel tegenstrijdige verklaringen af, dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan het geheel van uw beweerde problemen in Karachi.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 1, blauwe map). Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De twee enveloppen (zie document 7, groene map) kunnen zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en de rechten van verdediging (hierna: vluchtelingenverdrag).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. De verzoekende partij vat haar betoog aan door voorop te stellen dat het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgenomen op een moment dat verzoeker niet werd bijgestaan door een advocaat.

Artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt het volgende:

“Naast de procedure voor het versturen van de oproepingen die is voorzien in artikel 51/2, zesde lid van de wet, en zonder hieraan afbreuk te doen, stuurt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde een kopie van elke verzending per gewone post zowel naar de effectieve woonplaats, indien hij daarover is ingelicht en van latere datum is dan de door de asielzoeker gekozen woonplaats, als per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de asielzoeker.”

Aangezien uit het administratief dossier nergens blijkt dat een raadsman van verzoeker zich kenbaar gemaakt heeft bij het CGVS kon er hem geen kopie van de oproeping toegezonden worden. Artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is derhalve niet geschonden.

2.3. De verzoekende partij vangt haar eerste middel aan met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de bewijslast. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.4. De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van

de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet op het asielrelaas betrekking hebbend argument of middel aanhaalt behalve de vermelding van “*de algehele situatie in Pakistan*”. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.6. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS